

Hovoríme o rodine XX. – O jej hierarchickom rozmere
Hovoríme o rodine XXI. – O jej hierarchickom rozmere
Báseň: Cez slovo
V rodinnej škole – XX. kapitola
- Učme deti láske
Dôverne medzi otcom a synom

XX. Hovoríme o rodine,

A znova o jej hierarchickom rozmere, bez ktorého by sa nemohla stať domácou cirkvou a splniť úlohy, ktoré má od Boha.

V stredoveku, ktorý nebol až natoľko temný, ako si niekedy myslíme, bol v mnohých diecézach zvyk - píše Franc Krosbacher, - že kňaz, zastupujúci Krista, pri sobášnej omši po Otčenáši a modlitbe nad snúbencami objal a pobozkal ženícha, načo ženích toto znamenie pokoja odovzdal svojej neveste na stupňoch oltára.

Tento zvyk veľmi hlasno pripomínal to, čo napísal Pavol vo svojom prvom liste Korint'anom: „Hlavou ženy je muž, hlavou muža je Kristus...“

Ktorý Kristus? - pýtame sa. Ten, čo žije a pôsobí vo svojej Cirkvi - odpovedáme. Ten, ktorý nás tu učí, ako máme žiť a ktorý nás tu aj posilňuje milosťou svojich sviatostí, aby sme to čo nás učí aj chceli, aj vládali...

Ako sme v predchádzajúcej úvahe dali dôraz na slová: „Hlavou ženy je muž“, v tejto ich ešte raz zdôrazníme, ale pritom podčiarkneme i tie ďalšie, podľa ktorých hlavou muža je Kristus.

V čom je muž hlavou ženy? V čom ho má žena poslúchať?

„Vo všetkom...“, odpovedá Pavol v liste Efezanom (5, 22).

Bolo by zaiste ťažké vypočítať tu všetky oblasti manželského a rodinného života, v ktorých sa má uplatniť táto jej podriadenosť. Spomenieme preto aspoň niektoré. Na prvom mieste manželské lôžko.

Pre túto oblasť Svätý Duch v prvom liste Korint'anom dáva žene takéto usmernenie. „Žena nemá práva nad svojím telom, ale jej muž“ (7, 4)... Rozumie sa - poznamenáva učiacia Cirkev, poslaná vysvetľovať nám Božie slovo - pokiaľ muž toto právo má, pokiaľ mu ho neodníme napríklad veľmi zlý zdravotný stav jeho ženy, jeho ťažká opilstosť alebo vážna psychická úchylka, prípadne okolnosti, v ktorých by uplatnenie tohto práva mohlo niekoho priviesť do ťažkého pohoršenia.

Ďalšou oblasťou, v ktorej má byť žena podriadená svojmu mužovi, je výchova detí, do ktorej je žena bezprostrednejšie

zainterosovaná ako muž. Najmä pokiaľ sú deti malé. Aj keď je v tejto oblasti veľmi dôležitá, a povedzme to rovno, nenahraditeľná, i tu má byť vždy závislá na mužovi, a to tak viditeľne, aby práve jej podriaďovaním sa, dostávali deti pojem o autorite a poslušnosti, nakoľko práve pomocou tejto si majú nadobúdať všetky ostatné čnosti.

A prečo je to tak?, spýta sa tu možno niektorá matka a manželka... Na túto otázku odporúča Zimmerman hľadať odpoveď v jej vlastnej prirodzenosti a v Božom slove. Žena je prostredníctvom muža napojená na Krista. Cez neho sa jej i jej deťom dostávajú Božie pokyny i pomoci.

„Nikdy nie bez muža“ - hovorí Rössler vo svojich Frauenfrage, - „vždy s ním a jeho prostredníctvom predstupuje pred Boha. prostredníctvom muža prišla od Boha a prostredníctvom muža ide k Bohu“.

Popri duchovnej je tu ešte aj materiálna, finančná oblasť, ktorú by nebolo dobré vynechať. Isté je, že muž môže urobiť zo svojej rozumnej ženy domáceho ministra financií, môže ju poveriť, aby ona viedla denník príjmov a výdavkov a mala evidenciu potrieb i prebytkov. „Ale ak jej slabošsky odovzdáva výplatnú pásku“ - hovorí Christenson - „a teší sa, že dostane nejaké to vreckové, je to pre deti znak, ako vysoko otecko cíti mamičku, ktorá to vie lepšie, ale znižuje sa tým v ich očiach na ich úroveň, na úroveň hlúpeho chlapca“.

Muži, ktorí sa takto ustavične vzdávajú v tomto ohľade úlohy prednostu domácnosti, sú rovnako vinní, ako ženy, ktoré si túto úlohu neprávom privlastňujú.

Ale pridajme ešte zopár poznámok ohľadom tejto, pre niekoho možno nepríjemnej, ale pritom nanajvýš užitočnej podriadenosti. Najprv povedzme, že podriadenosť ženy je niečo omnoho väčšie, ako nejaká, iba vonkajšia forma. Táto jej podriadenosť je predovšetkým jej vnútorným postojom.

Žena nemá poslúchať ako nedospelé dieťa. Jej poslušnosť musí byť uváženým a dobrovoľným zapojením sa dospelého do celku rodinného spoločenstva. Dorastajúce deti sa práve od nej

majú učiť zrelej poslušnosti, ktorú raz, ako dospelí, musia mať voči každej, od Boha pochádzajúcej autorite.

A čo, ak daktoré mužovo rozhodnutie ohrozuje rodinu ako domácu cirkev? Či tu podriadenosť ženy nemá svoje medze?

Ale áno!

Podľa Božieho slova má sa podriaďovať v Pánovi, t.j. tak, aby sa svojou poslušnosťou nedopúšťala ničoho hriešneho. Ale inak sa má podriaďovať vo všetkom. A čo, ak muž nežiada síce od nej nič hriešne, ale to, čo žiada, vedie rodinu do ťažkostí, do škody?

Tu Larry Christenson hovorí takto: „Ak žena v takomto prípade mlčí, nie je poslušná, ale hlúpa, otrocká. Poslušnosť je predsa súčasťou zodpovednosti. V takomto prípade jej povinnosťou je jemným vnukaním predísť nesprávnosti v mužovom rozhodovaní. A ak to nepomáha, nemá skrývať svoje argumenty, kým muž ešte nerozhodol. Keď však už tak urobil, má prenechať celú vec Bohu a veriť, že on sám v pravom čase obháji dobro rodiny.“

Toto je právo manželky pri mužových rozhodovaniach, právo, ktoré je zároveň aj jej povinnosťou. Poslušnosť ženy voči mužovi nie je teda taká, ako u detí. Nie je na slovo a nie je bez slova, lebo je, ako zdôrazňuje synoda, spoluzodpovedná.

A čo, ak žena rozumovo vysoko prevyšuje svojho muža...? Ani to jej nedáva právo zbavovať sa podriadenosti? Podľa ľudskej mienky v takýchto prípadoch by ona mala vziať veci do rúk. No Božie slovo, upozorňuje Christenson, jej ukazuje lepšiu cestu. Takúto: „Podriaď sa svojej hlave a dôveruj, že Kristus, ktorý je hlavou tvojho muža, vezme vec do rúk sám“.

Podriadenosť ženy veľmi rozhoduje o tom, či v jej rodine, ako aj v jej blízkom okolí, bude vládnuť viera, ktorá urobí z jej rodiny domácu cirkev, alebo či bude okolo nej vládnuť len v mnohom ohľade veľmi nedostatočný ľudský rozum.

A má žena svoju podriadenosť voči mužovi prejavovať aj mimo rodiny, v spoločenskej oblasti? Na túto otázku nechajme odpovedať doktora Heinricha Tierscha: „Jej čínorodosť, duchaplnosť“ - hovorí - „a jej nábožnosť, sú zaiste krásne

vlastnosti, ale energická žena, ktorá odsúva pomalšieho manžela do nečinnosti, duchaplná manželka, ktorá svojím blýskavým, vtipným hovorom zapcháva v spoločnosti mužovi ústa a podčiarkuje tak jeho šedivú bezvýznamnosť, a konečne nábožná, ktorá dáva najavo, že jej muž nemá toho Božieho svetla toľko, ako ona, to sú u nej tri protívne veci, ale posledná je zo všetkých najprotívnejšia.“

Keď Boh ustanovil muža za hlavu v rodine, podujal sa, obrazne povedané, kúriť drevom, aké má. A určite je citlivý, ak je toto jeho drevo surové, hnilé, ťažko zápalné, málo výhrevné. Rád by ho mal také, ako treba. Berie si ho preto do priamej závislosti. Podriadiť ho Kristovi, ktorý žije a pôsobí vo svojom Tajomnom tele - vo svojej Cirkvi. Ak sa žiada, aby žena bola podriadená mužovi, tým viac sa žiada, aby muž bol podriadený Kristovi, ako svojej hlave.

A je to zaiste odporná a nanajvýš škodlivá dvojakoť, ak muž žiada poslušnosť vo všetkom, ale on nie je ochotný dať ju pritom Kristovi. A mal by si uvedomiť, že aj vtedy mu je neposlušný, keď vyžaduje poslušnosť od svojej ženy bez lásky... A okrem toho aj vtedy, keď jej ju ukladá bez úcty, keď prv, ako rozkáže, pokladá za niečo pod svoju úroveň poradiť sa s tou, ktorú mu dal Boh za pomocnicu.

A na záver ešte toto.

Kde je viera v Boha a kde je vzájomná dôvera, úcta a láska, ktoré robia z rodiny domácu cirkev, tam sa nediskutuje o tom, aké má kto práva a aké má kto povinnosti. Tam sa diskutuje o tom, ako čo najdôkladnejšie a najrýchlejšie v spoločnej zodpovednosti splniť všetko, čo si praje Boh.

XXI. Hovoríme o rodine,

a po tretí raz o hierarchickom usporiadaní, ktoré prislúcha každej cirkvi, a teda aj domácej. Ale tento raz nebudeme hovoriť o podriadení sa ženy mužovi a muža Kristovi svojimi slovami. Pomôžeme si prejavom veľkého pápeža Pia XII., duchovného otca II. Vatikánskeho koncilu, prejavom, ktorý povedal zhromaždeniu mladomanželov 10. septembra 1941. Znie takto:

Drahí novomanželia!

Pred niekoľkými dňami ste sa pred Božím zrakom a v prítomnosti kňaza stali vysluhovateľmi sviatosti, ktorú ste prijímali. Slobodne a slávnostne ste si dali najavo rozhodnutie vstúpiť do nerozlučiteľného životného spoločenstva.

Vtedy ste v hĺbke svojho srdca cítili, že stojíte a konáte na základe dokonalej rovnosti. Uzavreli ste teda manželskú zmluvu v dokonalej nezávislosti, uzavreli ste ju ako osoby plne rovnoprávne.

Rovnakú veľkosť svojej ľudskej dôstojnosti ste prejavili rovnakou slobodou svojej ľudskej vôle. Ale v tej istej chvíli ste založili rodinu... Nuž a každá rodina je spoločnosťou.

A každá dobre usporiadaná spoločnosť potrebuje hlavu, ktorej moc pochádza v každom jednom prípade od Boha. A teda aj tá rodina, ktorú ste si vy spolu založili, má svoju hlavu, svojho predstaveného, ktorému dal Boh právomoc nad tou, ktorú mu dal za spoločníčku, za prvý zárodok rodiny; a právomoc aj nad deťmi, ktoré z Božej dobroty rozmnožia a rozveselia vašu rodinu, ako olivové mládniky svoj kmeň.

Prostredníctvom milosti sú manželia rovnako a bezprostredne pripojení ku Kristovi. Tí, čo sú pokrstení v Kristovi - píše apoštol Pavol - tí, čo si Krista obliekli, tí všetci sú dieťkami Božími. Medzi nimi niet muža a ženy, pretože všetci sú jedno v Kristu Ježišovi. (Gal. 3, 26)

No inak je to s manželmi v Cirkvi a v rodine, čo potvrdzuje ten istý apoštol, keď hovorí: - Chceme však, aby ste vedeli, že hlavou každého muža je Kristus, hlavou ženy je muž a hlavou

Krista je Boh.

Kristus ako človek je podriadený Bohu a každý kresťan Kristovi, ktorého je údom. Tak aj žena je podriadená mužovi, ktorý sa uzavretím manželstva stáva s ňou jedným telom. Veľký apoštol cítil potrebu pripomenúť túto pravdu a túto základnú skutočnosť korintským obrátencom, ktorí pod vplyvom mnohých pohanských názorov a postojov mohli na túto pravdu ľahko zabudnúť alebo ju prekrútiť.

Možno, že by sa svätý Pavol cítil nútený adresovať toto isté upozornenie aj dnešným kresťanom. Veď či v súčasnosti nedýchame opätovne ten istý otravný vzduch ožívajúceho pohanstva?

Svätý Pavol o kresťanskom manželstve hovorí jasne svojim učeníkom v Korinte a veľmi jasne aj tým v Efeze. Píše im: Ženy nech sú poddané svojim mužom ako Pánovi, lebo muž je hlavou ženy tak, ako Kristus je hlavou Cirkvi. A ako je Cirkev poddaná Kristovi, tak nech sú ženy svojim mužom vo všetkom! Vy, mužovia, milujte svoje ženy, ako Kristus si zamiloval Cirkev, a obetoval sa za ňu... Nech teda každý jeden z vás miluje svoju ženu ako seba samého a žena nech si váži svojho muža. (Ef 5. 22)

Keď potom Pius XII. povedal, ako treba premeniť uplatňovanie autority pri poslušnosti na lásku, pokračoval: „Mužovia, vy ste boli obdarení autoritou. Každý z vás sa stal predstaveným domácnosti so všetkými povinnosťami a zodpovednosťami, ktoré vyplývajú z tohto postavenia.

Neváhajte teda uplatňovať túto autoritu, nevyhýbajte sa týmto povinnosťami, nezbavujte sa týchto zodpovedností. Nech vás nedbalosť, nestarostlivosť, sebeckosť a sklon k pohodliu neodvádzajú od kormidla rodinnej loďky.

Ale keď uplatňujete svoju autoritu, či už vo chvíľach radosti alebo starosti, nezabúdajte na jemnosť, úctu a lásku voči svojim manželkám. Nech vaše rozkazy - ako vhodne pripomína svätý Augustín - menia sa na jemné rady, ktoré dávajú odvahu a povzbudzujú.

Kresťan, ktorý žije z viery vo svojej domácnosti, je ako pútnik

na ceste do nebeskej vlasti a vie, že tí, čo rozkazujú, sú v službách tých, ktorým rozkazujú. Preto skôr radia akoby rozkazovali. Nechcú kohosi pyšne potláčať, ale dobrotivo podporovať.

Nech vám je tu príkladom svätý Jozef. Mal pred sebou presvätú Pannu, lepšiu, svätejšiu, omnoho vznešenejšiu, než bol sám. S úctou sa skláňal pred ňou ako pred kráľovnou anjelov, ako pred Matkou svojho Boha. Ale i napriek tomu zostával na mieste hlavy rodiny a nezanedbal nijakú povinnosť, ktorá vyplývala z takéhoto postavenia.

A vy manželky a matky, hore srdcia! Neuspokojujte sa iba s trpným prijímaním autority vašich mužov, ktorým vás podriadil Boh na základe prírody a milosti. S láskou sa podriaďte autorite svojho muža, s tou úctivou láskou, ktorou sa podriaďujete vášmu Pánovi, zdroju každej moci.

Vieme dobre, že napríklad rovnosť vo vzdelaní, v tituloch a v športe vzbudzuje v srdciach mnohých žien pocit hrdosti, ktorý možno aj daktoré z vás robí citlivými a sťažuje vám, ako moderným ženám, to druhé miesto v domácom krbe.

Početné hlasy okolo vás predstavujú vám toto miesto ako vyslovenú nespravodlivosť. Vnukajú vám hrdú nezávislosť, opakujú vám, že vo všetkom ste rovné svojim mužom, ba že ich v mnohom ohľade ešte aj prevyšujete. Dajte pozor, aby ste sa nedali oklamať hadovi - pokušiteľovi a nestali sa druhými Evami. Aby ste pod jeho vplyvom neopustili cestu, ktorá vás môže už tu na zemi priviesť k opravdivému št'astiu. Najväčšia nezávislosť, na ktorú máte sväté právo, je nezávislosť kresťanskej duše voči požiadavkám zla.

Keď sa ocitnete zoči-voči naliehaniam, ktoré začínajú silne strhávať vášho ducha a vaše srdce, keď stojíte pred žiadosťou, ktorá sa protiví predpisom Božieho zákona, ktoré chce zrušiť nepremlčateľné práva kresťanských žien, manželiek a matiek, chráňte s úctou, s pokojom i s láskou, ale samozrejme aj s neochvejnou pevnosťou svätú a neodcudziteľnú nezávislosť svojho svedomia.

I dnes sa vyskytujú v manželskom súžití vzácne chvíle,

poznačené heroizmom alebo aj víťazstvom, ktorého neviditeľnými svedkami sú len anjeli a Boh. Ostatne, keby ste sa museli svojich túžob alebo aj oprávnenej osobnej prednosti aj vzdať, buďte šťastné.

Tieto nemalé obety vám každým dňom viac získajú srdce, ktoré sa vám odovzdalo a posilnia intímnu jednotu myslenia, cítenia i chcenia, čo jediné vám uľahčí, ba aj spríjemní poslanie pri vašich deťoch. Kým naopak, i ten najmenší nesúlad ho môže nebezpečne mariť.

A preto v rodine, ako v akomkoľvek spoločenstve dvoch alebo viacerých osôb, ktoré sledujú ten istý cieľ, nemožno zostať bez autority, nakoľko táto je účinným spojivom medzi členmi, usmerňuje ich a vedie.

Vy by ste mali milovať toto puto, ktoré z vašich dvoch vôli robí jednu jedinu a síce tak, že na životnej ceste ide jeden dopredu a druhý za ním. Vy by ste mali milovať toto puto s tou láskou, ktorou milujete svoj domáci krb.

Nech apoštolské požehnanie, ktoré vám udeľujem z hĺbky svojho otcovského srdca, je pre vás, drahí novomanželia, zárukou stále hojnejších milostí napredovania na životnej ceste, milostí, ktoré vám pomôžu vytrvať v tomto spojení vašich duší a v dokonalej vernosti vašim vzájomným podľžnostiam.“

Cez slovo

Cez slovo: „Musím“ ... pozerá na tie,
čo vonku krmia svoje chute.

Podriadila sa naoko len.

Chudera...

Jej vnútro vraví: Je to kruté!

Prečo kríž služby tak ťažko znáša?

Azda nám zabudla

pre koho to robí?

Zásluhy zbiera

do deravého koša...

Počíta svojich túžob hroby...

Daj jej chuť, Bože,

svoje chute strácať,

nech utopí ich v tvojom chcení.

Jej život podobat' sa môže

pšeničnému zrnu v zemi.

V rodinnej škole

Kapitola 20.

Učme deti aj tej láske k sebe, ktorá sa prejavuje cudnosťou a pohlavnou bezúhonnosťou.

Ak dovolíme dieťaťu osvojiť si v tomto ohľade zlé návyky, bude neskôr vplyvom vlastnej telesnosti vyhľadávať príležitosti, ktoré mu umožnia cez oči alebo aj inak nasycovať túto stále sa ozývajúcu zlú žiadostivosť.

A keď sa tak dieťa stane postupne prvým nepriateľom svojej duše i svojho tela, zákonite sa objaví u neho aj necudnosť, ktorou bude potom roznečovať nečistú žiadostivosť aj v iných.

Dieťaťu pomáhame v tomto zápase so sebou najmä tým, že ho chránime pred nebezpečnými príležitosťami, pred samotou a záhaľkou.

Ak ho my nezamestnáme – hovorieval Don Bosco – zamestná ho diabol a určite len zlým.

Osvedčeným ochranným prostriedkom je tu hra a práca, ktoré dostatočne navodzujú ďalšiu ochranu – hlboký spánok.

Keď ide o príležitosti, rodičia by mali vždy vedieť, kde sa ich dieťa nachádza a s kým sa stretá. Zlí kamaráti so skúsenosťami z tejto oblasti, niekedy fantasticky nafúknutými a podfarbenými tajnostkárskym prízvukom, provokujú dieťa k zvedavosti a vedú k nasledovaniu. Jeho zážitky z tejto oblasti vekom zosilnievajú, stávajú sa lákavejšie a častejšie, a tým, samozrejme, duši i telu škodlivejšie. Najmä keď sa stanú už takým návykom, ako je fajčenie alebo alkoholizmus, keď prejdú dieťaťu už takmer do krvi.

Ako hladný hľadá na každom kroku chlieb a pyšný poklad pre povyšovanie sa nad iných, tak zmyselník hľadá telo. Očami aj inak.

A dnes naozaj nemusí dlho hľadať.

Stretá ho zmyselne odhalené alebo zmyselne oblečené skoro

na každom kroku.

A vchádza s touto chorobnou chuťou potom aj do manželstva.

A nie je to dobré.

Aj v manželstve sa mu treba zdržať, ak nechce zneuctiť a poškodiť seba alebo toho druhého.

Aby sme ochránili dieťa od zlých návykov v tomto ohľade, treba ho zavčasu poučiť.

Zavčasu, no nie predčasne.

Vtedy, keď sa pýta...

Ale len natoľko, nakoľko sa pýta.

Ak mlčí, a my rozumne predpokladáme, že by už chcelo o tom niečo vedieť, nemlčme.

No sokratizmus tu rozhodne nestačí.

Poučiť v tejto oblasti neznamená ešte vychovať.

Treba usilovne posilňovať aj vôľu: cvičením i motívmi. Najmä motívom všadeprítomného Boha, ako nášho Otca, Brata a Priateľa, ale aj ako nášho Pozorovateľa a Sudcu.

K tomu samozrejme patrí pravidelná a dôkladná sviatostná hygiena duše a takisto častá a pravidelná hygiena tela.

Ak sa nám tu podarí dosiahnuť, čo treba, veľmi pomôžeme svojmu dieťaťu k tej láske voči sebe samému, ktorá sa prejavuje a dokazuje aj cudnosťou a pohlavnou bezúhonnosťou.

DÔVERNE MEDZI OTCOM A SYNOM

Pohlavná výchova: **Vznik života**

1. časť

Keď si bol malý, na tvoje otázky: „Ako som prišiel na svet?“ sme ti odpovedali: „Narodil si sa nám.“

Keď si bol starší, začal si viac používať rozum – na tvoje otázky: „Ako som sa narodil?“ sme ti odpovedali: „Každé dieťa sa narodí zo svojej mamičky“.

Teraz, keď si už školák a začínaš vo svojom okolí bádať po príčinách rozličných dejov. prichádzaš za nami s ďalšími otázkami, napríklad: „Ako som sa narodil z mamičky?“ A ako som prišiel do jej bruška? A ako som sa dostal von?“... To sú otázky, ktoré sa dotýkajú tajomstva vzniku života a o ktoré sa zaujímajú a o nich rozprávajú len „veľkí chlapi“, tak ako teraz my dvaja.

A pretože hovoríme o tajomstve, aj tento náš rozhovor bude tajomstvom nás dvoch, o ktorom nebudeš hovoriť ani mladším súrodencom, ani kamarátom v škole... Dobré?

Tak teda počúvaj:

Keď sa narodí malé dievčatko, Pán Boh jej dá do bruška asi pol milióna malých vajíčok. Keď dievčatko dorastie v ženu, narastajú v nej aj tieto vajíčka, postupne – jedno po druhom.

Keď žena dospeje a má rada nejakého muža, vydá sa za neho. A vtedy sa v jednom jej vajíčku môže prebudiť k životu dieťaťko.

Hovorili sme, že vajíčka sa nachádzajú v maminkinom brušku a teda aj toto dieťaťko sa tam nachádza – ako v malej izbičke, ktorá ho chráni, lebo je ešte veľmi malé.

Dieťaťko tu rastie a izbička sa zväčšuje. Preto aj bruško mamičky rastie. Aby sa dieťaťko v izbičke neudrelo, izbička je plná vody, v ktorej dieťaťko pláva.

Pretože dieťaťko musí aj dýchať aj jesť, je spojené s telom mamičky „šnúrou“, cez ktorú dostáva od nej vzduch a jedlo. Tu dieťaťko býva a rastie po deväť mesiacov.

Keď sme minule išli okolo nemocnice, pýtal si sa: Prečo musia mamičky ísť do nemocnice, keď idú priviesť dieťaťko na svet a prečo ich musia operovať?“

Nuž, to máš tak: Tieto mamičky sú väčšinou celkom zdravé, potrebujú však pritom opateru, starostlivosť a pomoc lekára. Niekedy dieťaťko maminku poraní, keď ide von z izbičky a vtedy ju lekár musí ošetriť.

Inokedy sa dieťaťku zas nechce ísť von – vtedy mu lekár musí pomôcť.

Nuž, preto tá nemocnica.

Pýtaš sa: Ako a kade vyjde dieťaťko z izbičky?“ Nuž chodbičkou, ktorá je len pre dieťaťko. Keď je po deviatich mesiacoch už dosť veľké a silné – začne sa dávať na cestu.

Matka to cíti veľmi presne. Izbička sa otvorí a dieťaťko vypláva chodbičkou, ktorá sa mu rozšíri. Východ z tejto chodbičky leží tam, kde je veľmi dobre chránený, kde má matka najsilnejšie kosti, medzi jej nohami. Tento otvor je ako rozprávková „brána života“.

Každý cez ňu len raz prejde. A kto prešiel cez ňu raz, už nikdy nemôže naspäť. A nemôže sa za ňou ani obzrieť.

Niekedy je chodbička úzka a dieťaťko nemôže prejsť, tu je potom potrebná operácia.

Inokedy je mamička alebo dieťaťko choré, napríklad keď sa narodí skôr a je ešte malé a slabé. Preto ho potom dajú v nemocnici do inkubátora – do izbičky zo skla, tak ako aj teba dali.

Keď je všetko v poriadku, pustia maminku aj s dieťaťkom domov.

2. časť

V škole, v prírodopise sa učíte o kvetoch. Aj o tom, že kvet má samčiu časť, tyčinky, ktoré obsahujú peľ a že má aj samičiu časť – piestik. Vietor alebo hmyz, najmä včely prenesú peľ z tyčinky na bliznu, na piestik.

Ak sa toto samčie a samičie spojí, vznikne niečo nové, nová rastlinka, a to tak, že kvet odkvitne a v jeho semeníku sa vytvoria semenka. Tieto sa dostanú do zeme a vyklíčia, vyrastú, podobné rastline, z ktorej vzišli.

Niečo podobné vidíš aj v akváriu.

Niektoré rybky sú pestrofarebné – to sú samččky. Iné, tie nenápadnejšie, sú samičky. To sú oteckovia a mamičky. Hovoríme im párik. A ty vieš, že malé rybky, – detičky, sa narodí len v tom akváriu, kde máme párik dospelých rybiek.

Alebo si všimni zvieratká na dedinskom dvore, kde napríklad kohút naháňa sliepku. Nechce jej urobiť nič zlého – len vkladá do jej tela oživujúcu šťavu, v ktorej sú semenka, aby sa vajíčka v sliepočkinom tele prebudili, začali rásť a boli z nich malé kuriatka.

Nie z každého vajíčka, čo sliepočka znesie, sa vyľahne kuriatko. Len z toho, ktoré oplodní kohút. Preto stará mama, ktorá má sliepočky, ale nemá kohúta – nemá ani kuriatka. Vajíčka, ktoré jej sliepočky znášajú, používa len na prípravu jedál.

Hovorili sme, že pri rastlinách dostane sa peľ z tyčinky – z ocka na piestik, na maminku a tak vznikne niečo nové – malý kvietok (dieťa). U zvierat sa ocko kohút spojí s maminkou sliepočkou a vloží jej do tela semenka, aby sa oplodnili jej vajíčka. Vajíčka potom sliepočka znesie a na hniezde ich zohrieva, vtedy, pokiaľ sa z nich nevyľahnu malé kuriatka. Hovoríme, že zvieratká sa pária. Vidíme to u motýľov, chrobáčikov, u vtákov i u ostatných zvierat.

Ako je to u ľudí?

Malé dieťaťko sa narodí len vtedy, keď sa otecko s mamičkou majú veľmi radi. A keď sa majú veľmi radi, on ju objíme a pritúli tak, že sa dotknú celým telom, pričom maličká časť oteckovho tela prejde do mamičkinho tela a vloží tam oživujúcu šťavu, v ktorej sú semienka. Tieto sa spoja s vajíčkom v brušku maminky, oplodnia ho a prebudia k životu. Tak vznikne malé dieťaťko, ktoré potom v brušku rastie tak, ako sme to už hovorili.

Aj ty si kúsoček ocka a kúsoček maminky, ktoré nebeský Otec použil, aby ťa stvoril, t.j. aby týmto spojeným kúskom otca a matky vdýchol nesmrteľnú dušu.

Ale nebeský Otec dovolil takúto veľkú lásku a takéto spojenie len manželom: ockovi a mamičke. Lebo oni si pri prijímaní sviatosti manželstva, pri sobáši, pred Pánom Bohom sľúbili, že budú z lásky k sebe a z lásky k svojim deťom žiť podľa božieho prania takto spolu až do smrti.

Táto ich láska je ich tajomstvom, ktoré si chránia, ukrývajú a nikomu o ňom nehovoria.